

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 29-A DUPĂ RUSALII

A celor 10 leproși

†) SF. CUV. ANTONIE CEL MARE;
SF. CUV. ANTONIE CEL NOU DIN VERIA

**NERECUNOȘTINȚA
ESTE „LEPRA SUFLETULUI”**

Sfânta Evanghelie din Duminică a XXIX-a după Rusalii ne arată cum zece leproși s-au vindecat de lepra trupului, dar nu s-au vindecat și de „lepra sufletului”, care este nerecunoștința sau uitarea binefăcătorului, în afară de unul dintre ei, și anume un samaritan care a fost mulțumitor și recunoscător Mântuitorului Iisus Hristos pentru vindecarea primită. Cu alte cuvinte, numai unul dintre cei zece leproși vindecați de lepra trupului avea și sufletul sănătos, adică sensibil și capabil să arate recunoștință sau să aducă mulțumire cu bucurie.

Boala leprei era o boală fără leac, ea îi izola cu desăvârșire de restul lumii. Leproșii erau ca niște lepădați de lume. Trebuiau să rătăcească fără nădejde și fără mângâiere, prin locuri pustii, departe de casă, de familie și de prieteni, sortiți unei suferințe fără de sfârșit.

Dar într-o zi leproșii au avut bucuria să-L întâlnească pe Mântuitorul. A fost de ajuns un singur strigăt către Dânsul: „Iisuse, Învățătorule, ai milă de noi! A fost de-ajuns o singură vorbă de-a Domnului Hristos: „Mergeți și vă arătați preoților!”, și deodată leproșii s-au curățit. Mântuitorul nu le oferă vindecarea pe loc, îi trimite la preoți. Nu-i vindecă pe loc pentru că dorește să respecte o poruncă a Legii Vechi, care prevedea că preotul este în măsură să declare dacă cineva este bolnav sau vindecat de lepră (Lev. cap. 13). Pe de altă parte dorea să le verifice credința, căci nu le spune acestora că s-au vindecat sau că se vor vindeca. Dar cel mai important argument pentru care Hristos nu-i vindecă imediat, este acela de a le descoperi preoților că El este Fiul lui Dumnezeu, că El are putere să vindece orice boală.

Faptul că leproșii nu întreabă nimic, denotă că s-au încrezut în cuvântul Mântuitorului. Din acest motiv, aflăm din Evanghelie că în timp ce se îndreptau către preoți, și desigur, înainte de a fi ajuns la ei, se vindecă. Din cei zece, numai unul se întoarce la Hristos pentru a-I mulțumi. Iar acesta era samaritanul, deci de un alt neam față de iudei.

„Oare nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam?...” Aceste cuvinte ne dezvăluie o profundă dezamăgire pe care a simțit-o Mântuitorul.

Samaritanul singur, a socotit că, înainte de a fi reintegrat în familie și în societate, se cuvine să-și exprime recunoștința față de Binefăcătorul său. El s-a întors din drum și

I-a mulțumit cu umilință lui Iisus. Evanghelistul ne spune că „a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus”(versetul 16). Un lepros care nu era încă declarat vindecat în mod oficial nu avea voie să se apropie în acest fel de un om sănătos. Se vede însă că pentru samaritanul acela instanța supremă o reprezintă acum Iisus, Mântuitorul său. Simțământul lui curat și frumos și-a primit răsplata. Dacă pentru ceilalți nouă Iisus are un cuvânt amar de reproș (versetele 17-18), samaritanului recunoscător Iisus i-a zis: „Scoală-te și du-te; credința ta te-a mântuit”(versetul 19). Astfel, deși toți zece s-au vindecat trupește, doar unul s-a mântuit; doar samaritanului, Binefăcătorul i-a adăugat darul infinit mai mare și de neprețuit al mântuirii.

Așadar, sentimentul cu care ar fi bine să stăm întotdeauna în fața Lui Dumnezeu

este recunoștința.

Din păcate „mai mult iubește binefăcătorul pe cel ce-l miluiește, decât cel miluit pe binefăcătorul său” spunea Aristotel și iată cum adevărul pentru încă o dată iese la iveală: mai mult ne iubește Dumnezeu decât Îl iubim noi pe El. Ne iubește, ne miluiește, ne vindecă, ne ajută în tot ceasul, ne binecuvântează; iar noi adesea suntem nemulțumiți.

Această recunoștință este sentimentul divin ce ar trebui să caracterizeze omul. Cu cât omul este mai recunoscător, cu atât este mai aproape de Dumnezeu. „Recunoștința este memoria inimii”(Balzac), și astfel dai întâietate inimii în viața ta. Dând întâietate inimii, vei ajunge să iubești pe Domnul Dumnezeu tău din tot sufletul tău, din tot cugetul tău, și așa vei împlini îndemnul Lui. ❖

Diacon Cristian Filiuță

CÂND SE ROAGĂ OAMENII MAI MULT ȘI MAI DIN INIMĂ?

**„Cât despre inegalități,
ele sunt produsul naturii, nu nedreptăți
și nu trebuie confundate cu excesele.
Ele aduc cu sine fraternitatea și astfel
contribuie la viața și armonia lumii.
Într-un mediu de perfectă egalitate,
viețuirea ar fi nu numai monotonă
și plictisitoare, dar și imposibilă.**

Catastrofele și cataclismele, cutremurele, trăsnetele, erupțiile vulcanice, revărsările de ape etc., își au cauzele lor accidentale, uneori cunoscut, alteori necunoscute și sunt rele, când ating persoana sau bunurile noastre, dar au și efecte morale și materiale bune: ne aduc aminte că „dansăm pe vulcani”, ne descoperă relativitatea vieții și a bunurilor pământești, purifică aerul, fertilizează pământul, dezvăluie din adâncuri taine necunoscute, evidențiază legile și forțele generale ale naturii, trezesc conștiințele adormite sau pervertite, ne aduc aminte de Dumnezeu și ne îngrozesc de dezordinea care ar domni în lume dacă s-ar călca legile lui eterne etc. Moartea – „durerea durerilor”, „plata păcatului” – face parte din ordinea naturală a vieții. Dacă uneori ea vine mai devreme decât ar trebui, sau merge acolo unde ar trebui viață și ajutor, iarăși nu trebuie să punem numaidecât vina pe Dumnezeu. Moartea prematură se întâmplă din cauze naturale, din vina oamenilor, din sămânța bolilor și din alte cauze și incidente care vin de la oameni, de la animale, de la natură etc. De ce să acuzăm numaidecât pe Dumnezeu, când de cele mai multe ori, în astfel de cazuri, noi suntem vinovați: nu muncim sau muncim prea mult, nu ne lecuim de bolile contagioase, nu ne îngrijim suficient sănătatea, abuzăm de puterile trupești și sufletești, nu suntem destul de prevăzători și destul de atenți, ne lăsăm pradă relelor care bântuie omenirea.

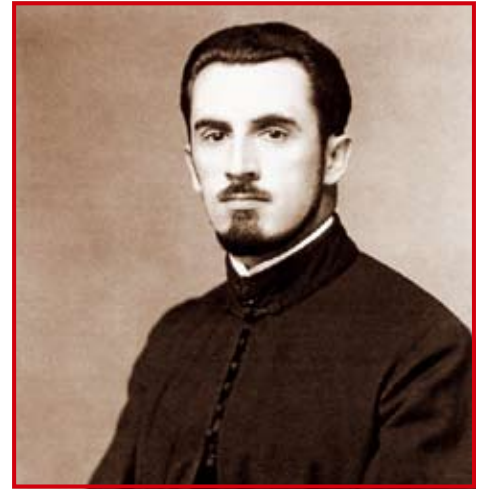
Prin urmare, din atâtea și atâtea pricini, existența răului nu contrazice existența providenței divine, ci dimpotrivă – o reclamă. Când sunt nedreptăți, sau în suferințe, în vreme de catastrofe și de războaie, atunci se roagă oamenii mai mult și mai din inimă, și tot atunci simt mai aproape mâna ajutoare și mângâietoare a lui Dumnezeu. Dovadă că Providența este mai activă atunci când avem mai multă lipsă de ea. Numai oamenii slabi în credință și nerăbdători așteaptă și pretind ca, îndată ce apar norii pe cerul vieții, să și dispară. Norii trec, cerul rămâne senin, și Dumnezeu rămâne...”(Ilarion V. Felea, „Religia iubirii”, Editura Reîntregirea, 2009, pp.148-149)

Părintele Ilarion Felea s-a născut la 21 martie 1903, în Valea Brad, jud. Hunedoara într-o numeroasă familie de preot, cu 9 copii. Face studii secundare la licee în Brad (1914-1920) și Arad (1920-1922), apoi studii superioare la Academia teologică „Andreiana” din Sibiu (1922 - 1926), cu examene de licență (1932) și doctorat (1939) la Facultatea de Teologie din București, Facultatea de Litere și Filozofie din Cluj (absolvent în 1929).

Preot în Valea Brad (1927-1930), în Arad-Sega (1930-1939), unde a ridicat o biserică parohială, apoi la catedrala din Arad (1939-1958), profesor de Dogmatică și Apologetică la Academia teologică din Cluj (1937-1938) și la cea din Arad (1938-1948), rector (1947-1948), iconom stavrofor (1947).

A fost redactor al foilor „Biserica și Școala” (1939-1945) și „Calea Mântuirii” din Arad. A colaborat la ziare și reviste, a scris studii teologice și lucrări de popularizare. Culmea cea mai înaltă a acestor tipărituri o atinge prin ciclul de cărți de predici, conferințe și meditații religioase, în care a încercat și a izbutit a defini esența, doctrina și apologia creștinismului.

Arestat și deținut în timpul regimului comunist (1949-1950, 1958-1961), este condamnat la 20 de ani muncă silnică „pentru uneltire contra ordinii sociale” și 20 ani temniță grea pentru „activitate intensă contra clasei muncitorei și a

mișcării revoluționare”. Detenția a făcut-o la Penitenciarul din Gherla, apoi la cel din Aiud, unde a încetat din viață la 18 septembrie 1961.

Înmormântat fără cruce și fără a i se cunoaște locul unde odihnesc rămășițele pământești, preotul profesor Ilarion V. Felea s-a încununat, prin moartea sa, cu aureola de martir pentru Biserică și Neam, așa cum odinioară au făcut-o strămoșii săi, moșii, de unde a provenit. A izbutit să lase în urma sa o seamă de cărți și studii de mare valoare teologică și culturală, pe care le-a tipărit când era în viață, precum și o serie de studii, meditații, predici și conferințe de o înaltă spiritualitate creștină, cuprinse în șase volume în manuscris, salvate cu voia lui Dumnezeu de la distrugere, o parte editate după 1990. ❖

Hotărâri ale Sfântului Sinod

În ziua de 14 ianuarie 2016, sub președinția Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, a avut loc prima ședință de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din acest an.

Dintre hotărârile luate de Sfântul Sinod menționăm:

1. A încredințat mandatul său Preafericitului Părinte Patriarh Daniel pentru susținerea poziției Bisericii Ortodoxe Române la Sinaxa Întâistătătorilor Bisericilor Ortodoxe, care va avea loc între 22 și 28 ianuarie 2016 la Centrul de conferințe al Patriarhiei Ecumenice de la Chambésy (lângă Geneva, Elveția). Scopul acestei sinaxe este de a evalua și valida textele propuse spre aprobare la viitoarea întrunire a Sfântului și Marelui Sinod al Bisericii Ortodoxe, anunțată pentru luna iunie 2016, în preajma sărbătorii Rusaliilor.

2. A reînnoit apelul de ajutorare a comunităților parohiale cu venituri re-

duse, în special din mediul rural, de către parohiile cu posibilități financiare mai mari, precum și de identificarea unor noi modalități și mijloace de întrajutorare frățească.

3. A solicitat eparhiilor să examineze impactul pe care îl au noile reglementări privind sprijinul acordat de stat cultelor recunoscute din România asupra activităților edilitare și social filantropice ale Bisericii.

4. A luat act cu apreciere de inițiativa cetățenească pentru amendarea articolului 48 din Constituția României în sensul precizării că familia este constituită prin căsătoria liber consimțită între un bărbat și o femeie. Această inițiativă a mirenilor aparținând mai multor culte este sprijinită de Biserica Ortodoxă Română, pentru că exprimă învățătura acesteia despre familie, precum și poziția sa constantă din punct de vedere juridic. ❖

Biroul de presă al Patriarhiei Române

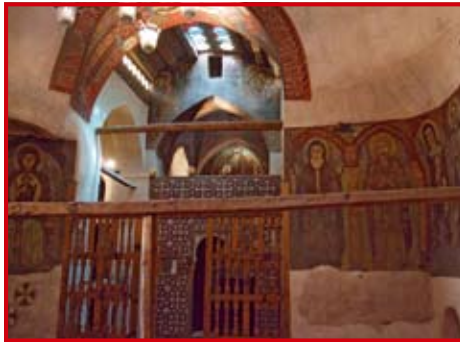

CUVIOSUL ANTONIE CEL MARE, IUBITORUL DE PUSTIE

Sfântul Cuvios Antonie cel Mare este unul dintre cei mai mari asceți ai creștinismului și a rămas în istorie drept începătorul vieții monahale. Este prăznuit în Biserica Ortodoxă la 17 ianuarie.

De la el începe monahismul de obște în pustia Egiptului.

Născut în satul Coma din Egiptul de Mijloc, în jurul anului 251, dintr-o familie de creștini bogați, la vârsta de 18 ani își pierde părinții. Momentul care i-a deschis calea spre monahism este cel în care aude la biserică cuvântul Mântuitorului din Evanghelie (Matei 19, 21), „de voiești să fii desăvârșit, mergi, vinde averiile tale și, venind, urmează Mie”. Sfântul Antonie își împarte averea sa săracilor, iar pe sora sa o încredințează unei comunități de fecioare, retrăgându-se în pustie. La început într-o colibă nu foarte departe de localitatea de obârșie, sub ascultarea unui alt ascet din zonă, mai bătrân și mai experimentat. Se luptă pentru a se lepăda de toate patimile și slăbiciunile firii omenești, să se depărteze de grija și pofta lumească, pentru a merge pe drumul desăvârșirii. Până la vârsta de 35 de ani își petrece viața ascetică în acea colibă de la marginea satului natal, iar apoi va trăi într-un mormânt părăsit. Alți 20 de ani îi va trăi într-o cetate părăsită, situată pe malul drept al Nilului, la locul numit Ispir.

Pe la anul 312 pornește într-o călătorie de trei zile și trei nopți spre Muntele Kolzim, ce se află în inima deșertului, în partea de est a Egiptului. Aici va întemeia mănăstirea care-i poartă numele până astăzi, și pe care în septembrie 2007 un grup de pelerini de la parohia Șerban Vodă l-au vizitat, călăuziți fiind de Părintele Dinu. Fotografiiile din acest articol sunt chiar din acel pelerinaj, de la Mănăstirea Sfântului Antonie.

Până în anul 356, anul plecării Sfântului Antonie din această lume, nu părăsește acest loc decât în două rânduri: o dată pentru a-și vizita ucenicii și a doua oară face o călătorie la Alexandria, pentru a-l susține pe Sfântul Atanasie cel Mare în lupta sa cu erezia ariană.

Viața sa de asceză și rugăciune de la Muntele Kolzim este tulburată doar de oamenii care vin în număr foarte mare pentru a-i vindeca. Sfântul Antonie le spune că Mântuitorul Iisus Hristos face minuni, Lui să se roage și să-I mulțumească, căci prin credință și rugăciune vor fi izbăviți de Domnul.

Sfântul Antonie cel Mare a fost un mare învățător al călugărilor, Patericul păstrându-ne până azi cuvintele sale pline de înțelepciune și adevăr. Era și un mare

văzător cu duhul, căci în timp ce se ruga, a văzut sfârșitul plin de lumină al vieții prietenului său Amun, care trăia la o distanță de 13 zile de mers față de Muntele Kolzim.

Sfântul Atanasie cel Mare, cel care i-a scris viața imediat după adormirea sa, spune că Sfântul Antonie a trăit până la vârsta de 105 ani, și că și-a cunoscut mai dinainte sfârșitul, poruncind ucenicilor săi apropiați să nu dezvăluie nimănui locul în care a fost îngropat. Aceștia au păstrat taina tot restul vieții.

Sfântul Antonie a fost omul sfințeniei, al credinței și al urmării necondiționate a cuvintelor Mântuitorului. De aceea, pentru

noi este astăzi un model și o culme a vieții duhovnicești într-o societate în care reperatele morale sunt tot mai puține. Sfântul Antonie cel Mare s-a confruntat și el cu o societate ostilă creștinismului. Tocmai pentru acest motiv, este pentru noi un model al păstrării credinței și al afirmării ei, indiferent de timpul în care trăim. Până astăzi el ne arată că sfințenia nu este apanajul unei generații, al unui timp din istorie, ci este răspunsul permanent al creștinului autentic, plin de iubire, credință și fapte bune, la iubirea lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului. Și nimic nu justifică lipsa de credință prin contextul istoric și social, secularizant și globalizant în care trăim. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 17 - 24 IANUARIE 2016

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 17 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 29-a după Rusalii (a celor 10 leproși) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 20 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 22 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 23 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Pomenirea morților Vecernie
Duminică 24 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 31-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihoni) Utrenia, Sfânta Liturghie

În anul 2016, în Biserica Șerban Vodă, în fiecare duminică la ora 17:00, vor avea loc

SERI CATEHETICE – CONFERINȚE

susținute de preoții bisericii și de invitați: profesori și oameni de cultură. Întrucât anul 2016 este dedicat educației religioase a tinerilor, îi invităm în primul rând pe tineri să participe la aceste conferințe, dar și pe toți cei dornici să cunoască adevărul de credință. Conferințele se vor desfășura în două părți:

❖ susținerea temei de către preoții bisericii și invitații acestora

❖ întrebări și răspunsuri pe marginea temei prezentate

DUMINICĂ 24.01.2015, ORA 17:00, DIAC. PROF. DR. IOAN CARAZA

va susține conferința cu tema

SFÂNTA SCRIPTURĂ ÎN BISERICĂ - TRADUCERI, EDIȚII ȘI ÎMPORTANȚĂ

ABUZURILE BARNEVERNET ȘI ADEVĂRUL DESPRE CAZUL BODNARIU

Situația este extrem de complicată, iar cazul deschide de fapt o cutie a Pandorei: Norvegia lasă Protecția Copilului pe mâinile unui Oficiu de Protecție a Copilului care are mai mult menirea de a lua copii din familiile naturale și de a-i da unor părinți ce sunt bine susținuți financiar de stat pentru aceasta, decât de a apăra copilul de adevăratele abuzuri. Să spunem numai că Norvegia este o țară bogată, dar aproape atee și care are o rată foarte înaltă a căsătoriilor între rude. Căsătoria între persoane de același sex a fost aprobată în această țară din 2009, după legiferarea parteneriatele civile din anul 1993. Educația „sexuală” se face aproape din fașă și ea insistă asupra cunoașterii sexuale și a identității de gen încă din copilărie. Familia are din ce în ce mai puține drepturi, unul din cinci copii este luat și dat spre adopție! Această ultimă cifră este dată chiar de ambasadoarea Norvegiei în România. Deci 2 din 10 copii sunt luați de lângă părinții lor. Motivele pentru care sunt îndepărtați sunt de cele mai multe ori ridicole. Părinții nu mai au nici un fel de drepturi, iar copii le au pe toate. De altfel cuvântul copiilor, chiar dacă sunt foarte mici, este mai important decât al părinților. Un coșmar deci pentru sute de mii de familii cărora le sunt luați copiii pentru totdeauna.

Multe lucruri despre acest sistem mai presus de lege și drepturile omului apar acum pentru opinia publică din România. Ele trebuie știute, cântărite, apreciate la justa valoare. Aflați cauzele, interesele și evoluția globală a acestei situații. Căci este un sistem care s-ar putea extinde și în alte țări sau care i-ar putea afecta și pe românii din diaspora.

Vă propunem câteva fragmente dintr-un articol al Ioanei Ivan - „Un avocat norvegian demască abuzurile Barnevernet și spune adevărul despre cazul Bodnariu” de pe site-ul activenews.ro. Textul se referă la o emisiune a postului Credo TV în care Marius Reikerås, un avocat norvegian și apărător al drepturilor omului vorbește despre abuzurile Barnevernet în Norvegia și oferă o imagine reală a acestei instituții, explicând și cazul Bodnariu.

„Guvernul nostru a creat acest sistem (n.r. Barnevernet) în 1992 și a admis că această comisie ce coordonează sistemul nu e la nivelul unui tribunal. [...] toată această structură nu se raportează și subordonează sistemului de drepturi ale omului din Uniunea Europeană sau din lume. Potrivit acestei legi norvegiene, aceste comisii regionale ce se ocupă de protecția copilului pot păstra secrete cu privire la cazurile lor

Drama familiei Bodnariu din Norvegia a îndurerat o lume întreagă, căci oameni de pe toate continentele au ieșit în stradă pentru a atrage atenția asupra abuzurilor din acest caz și determinarea autorităților norvegiene să răspundă potrivit cu Drepturile fundamentale ale omului.

și nu sunt obligate să dea socoteală nimănui. Membrii acestor comisii sunt numiți de politicieni, ceea ce înseamnă că nu sunt independenți cum ar trebui.

Sistemul a fost creat în 1992 și de atunci nicio familie afectată de Barnevernet nu și-a primit niciun drept fundamental al familiei deoarece guvernul norvegian a acceptat ca aceste comisii regionale ale Barnevernet să ignore valorile drepturilor omului. Așadar, în 95%-96% din toate aceste cazuri, decizia finală este în favoarea comisiei regionale ce evaluează cazul. Durează luni de zile pentru apel la prima fază de tribunal regional, iar între timp serviciile sociale vor susține că minorii s-au detașat de părinții lor și s-au atașat de noii lor părinți. Deci, istoria acestui sistem spune că, pe măsură ce trece timpul odată ce copii au fost luați și duși în alte familii, este extrem de greu să-i mai iei înapoi.

Aici este o mare diferență și contradicție între ceea ce spune guvernul norvegian și ce spun actele de drepturi ale omului, așa cum sunt în lume și în Uniunea Europeană. Acestea spun că a lua copiii din familia lor este o acțiune temporară până lucrurile se corectează în familia aceea, în timp ce sistemul acesta de protecție al copilului spune că, odată ce s-au luat aceste măsuri, ele devin permanente”, a explicat avocatul norvegian.

Marius Reikerås a vorbit și despre experiența sa personală cu Barnevernet și aceste situații.

„Am fost implicat în asemenea cazuri mulți, mulți ani, dar am început să-mi dau seama de problemele mari pe care le creează

Barnevernet cam prin anul 2010. [...] Nu înțelegeam de ce aceste familii normale și care erau familii foarte bune, ar putea avea probleme cu serviciile sociale. Așa că în 2010 am început să compar legile internaționale și comune, acceptate de drepturile omului cu legile Norvegiei. Așadar, am luat cam 100 de decizii ale comisiilor regionale, le-am studiat și am găsit un lucru foarte interesant. Toate aceste decizii arată intenția clară, încă de la început, de a lua copiii permanent. Atunci mi-am dat seama că, prin acest lucru, se violează drepturile omului pe care ne-am angajat să le respectăm.

În 1996, s-a dat o decizie judecătorească în Tribunalul Drepturilor Omului împotriva Norvegiei pentru violarea articolul numărul 8 din Drepturile Omului care este exact același articol aplicabil familiei Bodnariu. În acea decizie s-a menționat că a lua copilul dintr-o familie trebuie să fie un act temporar iar guvernul trebuia să dea înapoi copiii familiei imediat ce se rezolvă situația. De patru ori s-au luat aceste decizii în Curtea Internațională deoarece Norvegia ia dreptul omului de a fi considerat nevinovat până la terminarea procesului. Apoi, în 2007, s-a dat o decizie împotriva Barnevernet în Norvegia pentru că sistemul a fabricat acuzații împotriva familiei. Adunând aceste decizii, mi-a fost imposibil să înțeleg cum guvernul norvegian poate să continue cu aceste încălcări. Am simțit că e o misiune pentru mine să fac tot ce pot pentru ca guvernul Norvegiei să se supună acestor drepturi internaționale”, a mai explicat avocatul norvegian. ❖